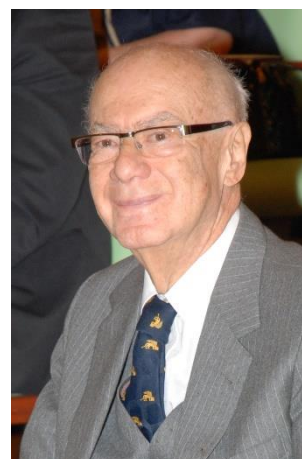

Elhunyt Dési Illés emeritus professzor (1931–2018)

Életének 87. évében, 2018. január 3-án elhunyt Dr. Dési Illés emeritus professzor, a Szegedi Tudományegyetem Népegészségtani Intézetének egykori tanszékvezető egyetemi tanára.

Budapesten született 1931-ben, szülei mindketten orvosok voltak. Középiskolai tanulmányait a Berzsenyi Dániel Gimnáziumban, 1950-ben kitüntetéses érettségivel fejezte be. Orvosi diplomáját 1956-ban a Budapesti Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karán „summa cum laude” minősítéssel vehette át. Pályafutása Budapesten, az egyetem Kórélettani Intézetében kezdődött, ahol már demonstrátorként is tevékenykedett.

Szakmai fejlődését elősegítette, hogy WHO-ösztöndíjasként hosszú időt töltött a University College London élettani intézetének EEG-laboratóriumában. Kandidátusi disszertációja, amelyet 1965-ben védett meg, a neurotoxikológiai témakörben végzett kísérleteinek eredményeit tartalmazta. 1969-ben az Országos Közegészségügyi Intézet Toxikológiai és DDD Osztályának, majd 1971-ben a Higiénés-Biológiai Főosztályának lett a vezetője. Tudományos munkája a környezetben előforduló szennyező anyagok – elsősorban peszticidek és műanyagok – kis mennyiségei okozta korai idegrendszeri és immunológiai károsító hatásokra irányult, amelyeket neurotoxikológiai, valamint immuntoxikológiai módszerekkel vizsgált. E tárgykörben írt akadémiai doktori disszertációját 1979-ben védte meg. Munkája szakmai színvonalának elismeréseként a főosztály az International Programme of Chemical Safety Collaborating Centre hálózat tagjává vált. (Ez a WHO-kapcsolat a későbbiekben áttevődött a szegedi tanszékre.)

1984. július 1-től 65. évének eléréséig a Szegedi Orvostudományi Egyetem Közegészségtani és Járványtani Intézetének (jelenleg Népegészségtani Intézet) tanszékvezető egyetemi tanára, majd 70 éves korától emeritus professzora volt. Vezetésével az intézet korábbi kísérletes toxikológiai profilja kiszélesedett, néhány év alatt jól felszerelt neuro- és magatartás-toxikológiai laboratórium kialakítására került sor. Irányításával kezdődött a nyolcvanas évek végén a népegészségügy tantárgy angol nyelvű oktatása a külföldi hallgatók számára. Oktató- és kutatómunkája mellett folyamatosan részt vett a szakmai közéletben is. Számos hazai és külföldi társaságnak volt elnökségi, vezetőségi tagja, több külföldi folyóirat szerkesztőbizottságában is tevékenykedett. Az IPCS (International Programme on Chemical Safety) és az UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) szakértőjeként is dolgozott. Szerkesztője volt az orvostanhallgatók részére írt, több kiadásban is megjelent „Népegészségtan”, valamint a több kar képzési formáiban használt „Környezet-egészségtan” tankönyveknek. Az „A titokzatos agy” című könyvét német és cseh nyelven is megjelentették. Munkássága elismeréseként több MTA-pályadíjat nyert el, továbbá a Magyar Higiénikusok Társasága Fodor József-émlékérmét vehette át. Személyének emlékét és gazdag munkásságának eredményeit megőrizzük!

Dr. Paulik Edit tanszékvezető egyetemi docens,
Dr. Nagymajtényi László professor emeritus
Szegedi Tudományegyetem, Népegészségtani Intézet